

KÖRPÜNÜN ÜSTÜ

Bolluğa varsa da, sitəmi çoxdu,
Bəlkə də, bizdədi bunun günahı?
Kimisə köməyə gözləyən çoxdu,
Uçub körpü kimi elin pənahı.

Get-gəllər azalıb körpünün üstdən,
Altında suları haray salardı.
Qocalar xatirə danışar pəsdən,
Hər axşam bir belə yığnaq olardı.

Dünya insanına, ruha, mənliyə,
Sınaq körpüsüdür, sınaq körpüsü...
Bizimkiqarışiq hər bir şənliyə
Həm rəhmət, həm də ki qınaq körpüsü.

O payız ləngidik yaylaqda bir az,
Başlardı sözünə Cıqı Süleyman.
Qayğının suyunu azaltmaq olmaz,
Dünyada körpüdür hər əhd-peyman.

Elə ki dirəndi üzümüz qışa,
Gördük ki, qalmışıq alafsız, otsuz.
Baxıb da donmadı gözümüz qışa,
Əminin qayğısı olmadı odsuz...

Odun da gətirdik Əhmədlə hələ,
Rəhmətlik qayğıda od-ocaq idi.
Heç zaman vermirdi fürsəti yelə,
Beləsi şənliyə bir dayaq idi.

O yay binələrə bayram gəlmişdi,
Təhlə Əsgər ilə həm də bizlərə.
Bir-iki günlüyə Bayram gəlmişdi,
Gəldi bayramımız yaman gözlərə.

Təpədən-dırnağa nur idi atan,
Yamanlıq gəlməzdi heç vaxt əlindən.
Addımı yaylağa qonaqtək atan
Bayram da heç kəsin düşmür dilindən.

Ömür çox gödəkdi... qayğıyla dolu,
Hamının dərdi var, nə deyim, nəşə...
Bir də ki hər ili aran-dağ yolu
Bizə yoldaş idi Göyüşov İşə.

O payız deyirdim bayaq mən sənə,
Zaman əsdirirdi sərt küləyini.
Bircə ay sonrası, elə o sənə
Torpağa tapşırıdım Tat Hüseyini.

Əvvəllər adamlar adam balası,
Çoxu da Tanrının törpüsü idi.
Yaxşılıqlar idi ömrə çalası,
Qayğılar insanlıq körpüsü idi.

Adamlar adını eldən aldı,
Baban Hümbət kimi bir adlı göstər.
Adamlar ömürdən ömür salandı,
Ənənə üstündə bir atlı göstər.

Zamana dəyişib, Ayvazov Kamal,
Quluoğlu Əhmədtək adam hanı?
Bir az başqalaşib insanda amal,
Yoxdu əvəzləyən Məlsə Astanı.

Bolluğu varsa da, sitəmi çoxdu,
Bəlkə də, bizdədi bunun günahı.
Kimisə köməyə gözləyən çoxdu,
Uçub körpü kimi elin pənahı...

Bir də olacağa çarəmi vardı?
Nə qədər yaşamaq Tanrı işidir...
Nə qədər aralar qırovdu, qardı,
Qınama, məni də yaman üşüdür.

Doğma yaylaqlardan nə bezdi, doydu,
Bu adla özünü salsa da dilə.
Ömrünü-gününü çöllərdə qoydu,
Tək Şəmil söhbəti yaşayır hələ.

Qarılı-gəlinli ağlatdı dil-dil,
Bir evdə görmür kədərini sonu.
Şənlik yana-yana itirdi o il
Sərdərov Təhməzin nakam oğlunu.

Alış-veriş idi gündəlik işi,
Bir başqa məsləki bir də seçərmisi?
Körpünün üstünnən Ağayşı kişi,
Qonşumuz Uğurlu bir də keçərmisi?

Alxanı demirəm... cavan bir oğlan,
Hamıya bir sirdaş, bir qardaş oldu.
Kamını almamış fani dünyadan
Gedən yolçulara yar-yoldaş oldu.

Gün-günnən bəd gəldi, il-ildən ağır,
Çəkildi əl-ayaq, soyudu ara.
Köç etdi Ziyəddin, Bahəddin fağır,
Nə deyim son vaxtı mən olanlara?

Hələ Teymur dayım... dünya bəzərdi,
Təbi qaynar idi, sinəsi dolu.
Şirin danışardı, şirin gəzərdi,
Aşağı-yuxarı Qaş məhlə yolu.

İlyaz, İslam əmim... cana dəyən can...
Üz qoyub, iz qoyub keçdi dünyadan.
Xaloğlu İsxan, İlhan, Ədilxan,
Yeznəm Museyib də köçdü dünyadan.

Olub-keçənlərə boylanan zaman
Adamın min yerə gedir xəyalı.
Körpünün üstünü xoşlardı yaman
Niyazi, Mustafa, Abbasnən Ali.

Tələlər oxşamır, həm də təzətər...
Həm də hər birinin öz rəhmi, qeyzi.
Daha olmayacaq Buludov Ənvər,
Bayramov İbrahim, Quliyev Feyzi.

Bizə yaxşıların örnəyi qalır,
Axtarma Meydanı, ya Məhəmmədi.
Öz rəhmət, öz hörmət payını alır
Hər gün el-obadan Nurəddin, Sədi.

Köç yaman başlayıb, yaman indidən,
Bu dünya kimlərə görün dar oldu.
Körpünün üstündən ayrılıb gedən
Son dəfə Kərimnən Allahyar oldu.

Eldar da görmədi builki yayı,
Sulartək dəyişib günün axarı.
Dərədə unudub bulağı, çayı,
Məhlə yaman gedir üzüyuxarı...

Nəyi xatırlayır gedib-gələnlər,
Kim yazıb, deyəcək sonuncu sözü?
Yarğanın üstündə hey neçə illər
Novruz kişinin də qalacaq izi.

Belədi, neyləyək, gərdişi-dövrən,
Hər vaxtın öz hökmü, öz fərmanı var.
Dəyişir huyunu vərdişi-dövrən,
Neyləyək, hər dərdin öz dərmanı var.

Dünyanın buzları quraq olurlar,
Çaylara nə qədər körpü yaranır.
İnsanlar ayrılır, iraq olurlar,
İnsanlıq deyilən körpülər yanır.

Əl-ayaq kəsilir elə bil qəsdən,
Adamlar arası sevgi sozalar.
Get-gəllər azalıb körpünün üstədən,
İnsanlar çoxalır, İNSAN azalır!

Kamandar EYVAZLI